

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

ODAP MERKEZİ KÜRESEL

BÜLTEN - 199

**Türkiye'nin Küresel Sistem
İçindeki Stratejik Rolü**

**Ortadoğu'da Diplomasi
Hamlesi: Trump, İsrail-Lübnan
Ateşkesinin 3 Hafta
Uzatıldığını Duyurdu**

Türkiye'nin Pozisyon Üretimi

**Gazze'nin Geleceği: AB ve BM
Raporu Çerçevesinde Yeniden
İnşa ve Meşruiyet Sorunu**

**Antalya Diplomasi Forumu ve
Türkiye'nin "Orta Güç"
Stratejisi**

Körfez'in İkilemi

**Suriye'nin Güneyinde
"Güvenlik Derinliği" ve
Egemenliğin Erozyonu**

**Putin'in Miami Hamlesi:
Sembolik mi, Stratejik mi?**

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

Türkiye'nin Küresel Sistem İçindeki Stratejik Rolü

21. yüzyılda uluslararası sistem, çok merkezli bir yapı kazandırmış ve bölgesel çatışmaların çözümlenmesinde "kolaylaştırıcı" oyuncuların rolü giderek artmıştır. Burada yaşanan son diplomatik gelişmeler, Türkiye'nin uluslararası alandaki etkisinin önemli bir an olarak değerlendirilmesine neden olmuştur. Özellikle Orta Doğu'daki uzun süredir devam eden ABD ve İran arasındaki sürekli gerilim, tarafların doğrudan müzakerelere yönelmesiyle yeni bir boyut kazanmıştır. Türkiye, bu aşamada yalnızca bir coğrafi köprü değil, aynı zamanda yapıcı diyalog çağrıları ve mekik diplomasisi ile stratejik bir denge unsuru olarak öne çıkmıştır.

Türkiye'nin bu krizdeki rolü, "Girişimci ve İnsani Dış Politika" hedefi doğrultusunda "arabulucu bir ülke" kimliğiyle şekillenmiştir. Arabuluculuk, taraflar arasındaki güven kaybının iletişimi engellediği anlarda, üçüncü bir tarafın mantıklı ve tarafsız bir zemin oluşturmasını zorunlu kılar. Devletin en üst seviyelerinden gelen açıklamalar, Türkiye'nin

ateşkesi kalıcı bir bölgesel barışa dönüştürme isteğini göstermektedir. Türkiye'yi bu rolde etkili kılan en önemli faktör, bir NATO üyesi olarak Batı ile olan kurumsal bağlarını sürdürürken, İran ile de köklü ve komşuluk ilişkilerine sahip olmasıdır. Bu iki yönlü erişim yeteneği, Ankara'nın her iki başkentte de "güvenilir" bir aktör olarak kalmasını sağlamıştır.

Türkiye'nin diplomatik girişimleri sadece Ankara ile Washington ya da Ankara ile Tahran arasındaki ilişkilere sıkışmamıştır. Mevcut kriz yönetiminde Umman, Pakistan, Suudi Arabistan ve Mısır ile yapılan yoğun iş birliği, Türkiye'nin "çok taraflı diplomasi" anlayışını somut bir şekilde ortaya koymuştur. Özellikle zenginleştirilmiş uranyum stoklarının Türkiye üzerinden başka bir ülkeye nakli veya burada kontrol altında bulundurulması gibi teknik çözümler, diplomasi masasında Türkiye'yi merkezi bir aktör haline getirmiştir. Bu yaklaşım, Türkiye'nin dış politikasındaki "çok boyutlu" yapının, bölgesel istikrarı sağlama odaklı bir ağ yapısına dönüştüğünü göstermektedir.

Ancak, Türkiye'nin arabuluculuk kapasitesini değerlendirirken gerçekçi bir bakış açısını kaybetmemek önemlidir. Bir aktörün arabuluculukta başarısı, yalnızca kendi niyetlerine değil, aynı zamanda çatışan tarafların bu rolü ne kadar meşru bulduğuna bağlıdır. ABD ve İran'ın iç siyasi dinamikleri ile

bölgede bulunan diğer büyük güçlerin stratejik çıkarları, Türkiye'nin hareket alanını zaman zaman daraltabilmektedir. Ankara'nın "tarafsızlık" imajını koruma çabası, bazı bölgesel aktörler tarafından "stratejik bağımsızlık" arayışı olarak algılanmakta, bu durum diplomatik süreçteki kırılganlığı artırmaktadır.

Sonuç olarak, yaşanan diplomatik krizler, Türkiye'nin uluslararası ölçekte bir "çözüm merkezi" olma potansiyelini ortaya koyan önemli dönemlerdir. Bu durum, Türkiye'nin yalnızca askeri veya ekonomik kapasitesi değil, aynı zamanda yumuşak gücü ve diplomatik becerileri ile de masada var olduğunu göstermektedir. Küresel güç dengeleri Türkiye'nin etkisini sınırlasa da, yürütülen bu "kolaylaştırıcı" diplomasi, bölgedeki kaosun önlenmesi açısından hayati bir rol oynamaya devam etmektedir.

Türkiye'nin Pozisyon Üretimi

Türkiye'nin son İsrail söylemi bir tepki değil, bilinçli bir pozisyon alma girişimi. Hakan Fidan'ın "İsrail düşmansız var olamaz,

İran'dan sonra Türkiye'yi hedef olarak çerçeveleyebilir" sözleri bu yaklaşımın açık ifadesi. Burada verilen mesaj basit bir eleştiri niteliği taşıyor. Türkiye, İsrail'in güvenliğini nasıl kurduğunu tarif ediyor ve buna göre kendi yerini belirliyor.

Bu noktada temel iddia; İsrail'in, bölgedeki güvenliğini sabit bir tehdit algısına dayandırmak yerine tehdit üretme ve o tehdidi genişletme üzerinden kurmasına dönüşüyor. Karşısına aldığı aktör değişebiliyor ama mantık aynı kalıyor. Türkiye'nin okuması tam olarak buraya odaklanıyor. Yani mesele bugün Türkiye'nin hedef olup olmadığından çok İsrail'in bu çerçeveyi genişletebilme kapasitesi. Bölgede sert söylemler de yeni değil. İsraili ve diğer bölge aktörleri sık sık karşılıklı tehdit dili kullanıyor. Bu çoğu zaman yüzeyde kalan bir güç gösterisi. Türkiye burada farklı bir yol izliyor. Aynı dilin içine girmek yerine o dilin neye hizmet ettiğini anlatıyor. Fidan'ın açıklaması bu yüzden önemli. Türkiye, İsrail'i ürkütmeye çalışmıyor; İsrail'in nasıl çalıştığını anlatıyor.

Bu yaklaşımın arkasında doğrudan bir güvenlik kaygısı yok. Tam tersine, süreci erkenden okuyup zemini kendi lehine kurmaya çalışıyor. İsrail'i ne tamamen dışlanacak bir aktör olarak görüyor ne de yeniden yakınlaşılacak bir partner olarak. Yönetilmesi gereken bir güç olarak konumlandırıyor. Burada kritik nokta, Türkiye'nin bu söylemi

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

boşlukta üretmemesi. Aynı dönemde farklı aktörlerle temas kurabiliyor, diplomasi çağrısı yapabiliyor ve arabulucu rolünü koruyor. Bu da ona hareket alanı veriyor. İsrail'i eleştirirken sistemin dışına düşmüyor. Bu sayede kendisini daha meşru bir pozisyona yerleştiriyor. İsrail'i daha agresif ve öngörülmesi zor bir aktör olarak çerçevelemek, Türkiye'nin kendi konumunu güçlendirmesine hizmet ediyor.

Bu tablo iki ülke arasındaki ilişkinin koptuğunu göstermiyor. Daha çok ilişkinin yeni bir zemine taşındığını gösteriyor. Türkiye artık İsrail'le normalleşme arayan bir aktör gibi davranmadığı gibi doğrudan bir çatışma hattı da kurmuyor. Bunun yerine İsrail'i sınırlamaya çalıştığı, kendi alanını genişlettiği bir çizgi izliyor.

Asıl soru burada ortaya çıkıyor: Türkiye'nin bu erken pozisyon alma hamlesi İsrail'in söylemini gerçekten sınırlandırabilir mi yoksa bu sadece daha uzun ve kontrollü bir rekabetin başlangıcı mı?

**Antalya Diplomasi Forumu ve Türkiye'nin
“Orta Güç” Stratejisi**

Antalya Diplomasi Forumu, Türkiye'nin son yıllarda belirginleşen çok taraflı dış politika anlayışının somut bir yansıması olarak öne çıkıyor. Antalya'da gerçekleştirilen bu forum, farklı bölgelerden birçok devlet temsilcisi, diplomat ve uluslararası kuruluşu bir araya getirerek Türkiye'nin küresel diplomasi alanındaki rolünü güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Özellikle küresel krizlerin yoğunlaştığı bir dönemde, Türkiye'nin kendisini “arabulucu ve dengeleyici güç” olarak konumlandırması dikkat çekmektedir.

Forumu'nun temel işlevlerinden biri, Türkiye'nin diyalog oluşturmaktaki yeteneğini ortaya koymasıdır. Günümüzde uluslararası düzende büyük güçler arasındaki rekabet ve bölgesel çatışmalar nedeniyle parçalı bir yapı söz konusudur. Bu durumda Türkiye, farklı bloklar arasında iletişim kanallarını koruyabilen nadir aktörlerden biri olarak öne çıkmaktadır. Antalya Diplomasi Forumu da bu işlevi destekleyen bir araç niteliği taşımaktadır. Türkiye, bu platform sayesinde hem Batılı ülkelerle hem de Rusya, Orta Doğu ve Asya ile aynı seviyede etkileşim sağlayabilmektedir.

Ancak forumun sadece diplomatik bir vitrin olduğu eleştirileri de mevcuttur. Türkiye'nin bu tür organizasyonlar aracılığıyla uluslararası alandaki görünürlüğünü artırmaya çalıştığı aşikar olsa da, bu görünürlüğün somut politika sonuçlarına ne kadar dönüştüğü

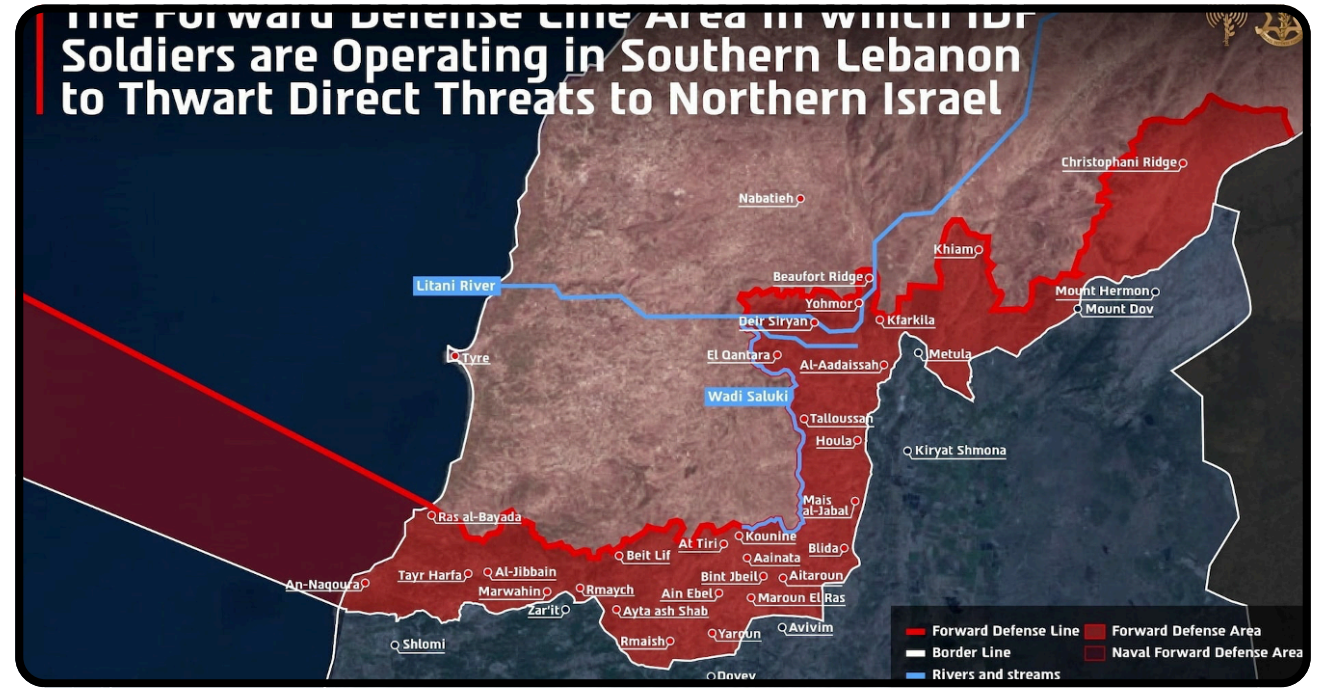
sorgulanmaktadır. Örneğin, Rusya-Ukrayna Savaşı veya Orta Doğu'daki krizler konusunda Türkiye'nin arabuluculuk çabaları dikkat çekici olsa da, kalıcı çözümler üretme yeteneği sınırlı kalabilmektedir. Bu durum, Türkiye'nin "etkin arabulucu" ve "sembolik aktör" arasında gidip geldiği yorumlarına neden olmaktadır.

Diğer yandan, forum Türkiye'nin "orta güç" stratejisinin önemli bir unsuru konumundadır. Orta güçler, küresel sistemde büyük güçler kadar etkili olmasa da, kriz yönetimi, arabuluculuk ve çok taraflı iş birliği konularında önemli roller üstlenebilmektedir. Türkiye de bu çerçevede diplomatik araçlarını çeşitlendirip uluslararası platformlarda daha aktif bir profil ortaya koymaktadır. Bu bağlamda Antalya Diplomasi Forumu, Türkiye'nin yumuşak güç unsurlarını kullanarak etki alanını genişletmeye yönelik bir çabanın göstergesi olarak değerlendirilmektedir.

Ancak bu stratejinin sürdürülebilirliği, Türkiye'nin iç ve dış politika dengesine bağlıdır. Ekonomik sıkıntılar, bölgesel gerginlikler ve Batı ile yaşanan dönemsel krizler, Türkiye'nin bu tür girişimlerdeki etkinliğini sınırlayabilir. Ayrıca uluslararası aktörlerin Türkiye'ye dair algısı da belirleyici bir faktördür. Eğer Türkiye, tarafsız ve güvenilir bir arabulucu imajını güçlendirebilirse, bu tür platformların etkisi daha somut sonuçlara dönüşebilir.

Sonuç olarak Antalya Diplomasi Forumu,

Ancak bu platformun gerçek başarısı, yalnızca katılım düzeyiyle değil, üretilen diplomatik sonuçlarla değerlendirilecektir. Türkiye'nin bu süreçte denge politikasını ne ölçüde sürdürebileceği ve somut krizlerde ne kadar çözüm üretebileceği, forumun uzun vadeli değerini belirleyecektir.

Suriye'nin Güneyinde "Güvenlik Derinliği" ve Egemenliğin Erozyonu

İsrail'in Suriye toprakları içerisinde oluşturduğu yeni askeri tahkimatlar, bu hafta Ortadoğu'nun sınır güvenliği paradigmasında köklü bir kırılmaya işaret etti. Lübnan'daki operasyonları güvence altına alma gerekçesiyle başlatılan ilerleyiş, Suriye'nin güney bölgelerinde kalıcı bir "tampon bölge" formuna evrilmiş durumda. İsrail ordusunun 8 Aralık sonrası girdiği stratejik noktalardan çekilmek bir yana, buralarda yeni gözetleme kuleleri ve lojistik üsler inşa etmesi, Şam ve bölge ülkeleri nezdinde büyük bir egemenlik krizi tetikledi. Bu durum, İsrail'in "önleyici savunma" anlayışını, başka bir devletin toprak bütünlüğünü kalıcı olarak askıya alacak bir

boyuta taşıdığını göstermektedir. Şam yönetiminin merkezi otoritesinin bu sınır ihlallerini engelleyebilecek diplomatik ve askeri mekanizmalardan yoksun oluşu, bölgede devlet kontrolünün yerini kontrolsüz bir güç mücadelesine bıraktığı yeni bir istikrarsızlık zeminine yol açmaktadır. Bu otorite boşluğu, İsrail'in bölgedeki varlığını tahkim etmesine imkan sağlarken; aynı zamanda İran destekli milis grupların karşı hamlelerini bölgeye çekerek Güney Suriye'yi bitmek bilmeyen bir asimetrik savaş sahasına dönüştürmektedir. Saha analizleri, İsrail'in "güvenlik" gerekçesiyle oluşturduğu bu yeni hatların, yerel halkın hareket alanını kısıtlayarak bölgeyi insani bir kilitleme noktasına sürüklediğini belgelemektedir.

İsrail'in bu stratejisi, aslında Ortadoğu'da "uluslararası sınırların" kağıt üzerinde kaldığı ve "güç dengesi"nin tek belirleyici olduğu bir dönemi tescil etmektedir. Suriye'nin güneyinin bir nevi "yeni Batı Şeria" statüsüne sürüklenmesi, bölgedeki mülteci krizinden sınır güvenliği politikalarına kadar her şeyi kökten değiştirecektir. İsrail'in bu hamlesi, sadece bir sınır düzeltmesi değil; Rusya, İran ve Türkiye gibi bölgesel aktörlerin Suriye üzerindeki nüfuz alanlarını da doğrudan tehdit eden bir jeopolitik meydan okumadır. Özellikle işgal altındaki bölgelerde kalıcı askeri altyapıların kurulması, İsrail'in savunma hattını kendi

sınırlarının onlarca kilometre ötesine kalıcı olarak taşıma niyetini ortaya koymaktadır. Bu durum, İsrail'in güvenlik ihtiyacı ile Suriye'nin toprak bütünlüğü arasındaki makasın artık kapanamayacak kadar açıldığını ve bölgede on yıllarca sürebilecek yeni bir istikrarsızlık hattının resmen inşa edildiğini kanıtlamıştır.

Ortadoğu'da Diplomasi Hamlesi: Trump, İsrail-Lübnan Ateşkesinin 3 Hafta Uzatıldığını Duyurdu

ABD Başkanı Donald Trump, Beyaz Saray'da İsraili ve Lübnanlı üst düzey temsilcilerle gerçekleştirdiği kritik zirvenin ardından, bölgedeki tansiyonu bir nebze olsun düşürecek önemli bir gelişmeyi kamuoyuna ilan etti. 23 Nisan 2026 tarihinde Oval Ofis'te yapılan görüşmeler sonrası sosyal medya hesabı üzerinden açıklama yapan Trump, İsrail ile Lübnan arasında yürürlükte olan geçici ateşkesin üç hafta daha uzatılması konusunda mutabık kalındığını duyurdu. "Tarihi bir an" olarak nitelendirdiği toplantıya Başkan

ODAP
Dünyayı Okumak İçin...

Yardımcısı JD Vance ve Dışişleri Bakanı Marco Rubio gibi isimlerin de katıldığını belirten Trump, ABD'nin Lübnan'ın Hizbullah'a karşı kendisini korumasına yardımcı olacağını ve kalıcı barış için zemin hazırladıklarını vurguladı. Uzatılan bu süre zarfında, önümüzdeki haftalarda İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu ve Lübnan Cumhurbaşkanı Joseph Aoun'un Beyaz Saray'da ağırlanması planlanırken, müzakerelerin ana eksenini Hizbullah'ın silahsızlandırılması ve sınır hattındaki işgalin sona erdirilmesi oluşturuyor. Ancak diplomatik bahar havasına rağmen İsrail Savunma Bakanı Israel Katz'ın, ordunun hem savunma hem de saldırı için teyakkuzda olduğunu ve İran'a yönelik olası operasyonlar için "yeşil ışık" beklediklerini hatırlatması, bölgedeki kırılganlığın devam ettiğini gösteriyor. Trump yönetimi bir yandan bu ateşkesle diplomatik başarı kazanmayı hedeflerken, diğer yandan Hürmüz Boğazı ve İran üzerindeki baskıyı artırarak Ortadoğu'daki güç dengelerini kendi lehine yeniden inşa etmeye çalışıyor.

Bu uzatma kararı, Trump'ın "baskı ve pazarlık" odaklı dış politika tarzının somut bir yansıması olarak, bölgedeki askeri tırmanışa kısa bir mola aldırsa da kalıcı huzur için henüz yeterli görünmüyor. Ateşkesin sürdürülebilirliği, Washington'un İran'ı denklemin dışına itme stratejisi ile Lübnan'ın iç dinamiklerindeki Hizbullah gerçeği arasındaki çatışmanın nasıl yönetileceğine bağlı kalacaktır.

Gazze'nin Geleceği: AB ve BM Raporu

Çerçevesinde Yeniden İnşa ve Meşruiyet Sorunu
Gazze'nin yeniden inşasına ilişkin son tablo, yalnızca bir savaş sonrası toparlanma programını değil, uluslararası sistemin kriz yönetimi kapasitesini de test ediyor. Bu çerçevede en dikkat çekici unsur, yeniden inşa ihtiyacının BM ve AB tarafından ortak bir değerlendirme ile küresel gündeme taşınmış olmasıdır. Açıklanan 71,4 milyar dolarlık ihtiyaç, yıkımın ölçeğini sayısallaştırırken aynı zamanda uluslararası toplumun önüne somut bir sorumluluk dosyası koyuyor. İlk 18 ayda gerekli görülen 26,3 milyar dolarlık acil kaynak, meselenin ertelenebilir değil, doğrudan müdahale gerektiren bir insani kriz olduğunu gösteriyor. Bu noktada BM ve AB'nin vurgusu, sadece finansman sağlamak değil; toparlanma sürecinin hangi siyasi ve idari zeminde yürütüleceğini belirlemek üzerine kuruluyor. Ortaya konan yaklaşım, yeniden inşanın Filistin öncülüğünde, güvenlik ve yönetim boyutları gözetilerek ilerlemesi gerektiğini savunuyor. Bu vurgu önemli çünkü

Gazze’de kalıcı bir yeniden yapılanma için yalnızca para değil, meşru idare, kesintisiz insani erişim, işleyen temel hizmetler ve sürdürülebilir ateşkes gerekiyor. Dolayısıyla BM ve AB, burada sadece rapor yayımlayan iki uluslararası aktör değil; yeniden inşa sürecinin siyasi çerçevesini tanımlamaya çalışan başlıca kurumsal referanslar olarak öne çıkıyor. Ancak raporun ortaya koyduğu asıl gerçek, BM ve AB’nin tespit ettiği ihtiyaç ile sahadaki siyasi gerçeklik arasındaki mesafenin hâlâ çok büyük olmasıdır. Finansman vaatlerinin yavaş ilerlemesi, güvenlik ve silahsızlanma başlıklarındaki tıkanma, geçiş yönetimine dair belirsizlikler ve yardım erişimindeki kırılma, yeniden inşayı teknik olmaktan çıkarıp jeopolitik bir meseleye dönüştürüyor. Bu nedenle Gazze dosyasında bugün asıl soru, ne kadar para gerektiğinden çok, BM ve AB’nin işaret ettiği kurumsal çerçevenin sahada uygulanıp uygulanamayacağıdır. Eğer bu çerçeve işlerlik kazanmazsa, milyarlarca dolarlık planlar kâğıt üzerinde kalabilir.

Körfez’in İkilemi

Hürmüz Boğazı’nda son günlerde yaşanan gelişmeler, Körfez’in karşı karşıya olduğu ikilemi görünür hale getirdi. İran’ın deniz trafiği üzerindeki baskı kapasitesini sahada göstermesi ve buna ABD’nin askeri karşılık vermesi, boğazı doğrudan bir çatışma alanına taşıdı. Bu tabloyu anlamak için olayların kendisinden çok ortaya çıkardığı sonuçlara bakmak gerekiyor. Asıl mesele, Körfez ülkelerinin bu hattın güvenilirliğine nasıl bakacağıdır.

Bölgedeki son gelişmeler, gücün nasıl üretildiğine dair yerleşik kabulleri de zorladı. Uzun süredir savaşın değişen doğası tartışılıyordu; bu tartışmalar çoğunlukla teknoloji, aktör çeşitliliği veya vekalet savaşları üzerinden yürütüldü. Hürmüz’de yaşananlar farklı bir noktaya işaret ediyor. Güç, askeri kapasitenin ötesinde ekonomik akışı kesintiye uğratabilme ve maliyet yaratabilme yeteneğiyle de ölçülüyor. İran’ın burada elde ettiği avantaj bu çerçevede okunmalı. Boğazı tamamen kapatmasına gerek kalmadan, küresel ölçekte risk üretebildiğini gösterdi. Bu durum piyasa davranışını doğrudan etkiliyor. Deniz ticaretinde gemilerden önce risk hesapları hareket eder. Bu nedenle Hürmüz’deki kırılma, güvenlikten çok güven algısını zedeleyen bir gelişme olarak öne çıkıyor.

Bu kırılma, Körfez ülkelerinin yıllardır sürdürdüğü güvenlik yaklaşımını da baskı

kriz, bu ilişkinin sınırlı bir güvenlik sağladığını açığa çıkardı. Körfez ülkeleri ABD ile yakınlaşmanın kendi çıkarlarını garanti altına alacağını düşündü. Bugün ortaya çıkan tablo ise bu tercihin ekonomik kırılmalara üretebildiğini gösteriyor. Enerji akışının güvenliği söz konusu olduğunda, askeri koruma tek başına yeterli bir çerçeve sunmuyor.

Sorun sadece savaşın devam ettiği döneme ait değil. Çatışma sona erse bile Hürmüz'ün kısa sürede eski güvenilirliğine dönmesi beklenmemeli. Fiziksel akış yeniden başlayabilir fakat risk algısı aynı hızda toparlanmaz. Sigorta maliyetleri, rota tercihleri ve yatırım kararları bu kırılmanın etkisini taşımaya devam eder. Bu durum, Körfez açısından mevcut ikilemi daha da derinleştiriyor. ABD'nin İran üzerindeki baskıyı artırması da azaltması da bu tabloyu hızlı şekilde değiştirmez çünkü boğazın güvenilirliği artık tartışmalı bir zemine taşınmış durumda.

Bu noktada temel soru ortaya çıkıyor: Körfez ülkeleri İran ile ilişkilerini yeniden tanımlamaya mı yönelecek, yoksa mevcut belirsizlik içinde denge politikasını sürdürmeyi mi tercih edecek?

Kısa vadede denge politikasının devam etmesi daha olası görünüyor. Taraflardan birine açık angajman, mevcut koşullarda hareket alanını daraltır. Bu nedenle hem ABD ile güvenlik

bağlarını koruyan hem de İran ile doğrudan gerilimi sınırlayan bir yaklaşım, maliyetleri kontrol altında tutmak açısından daha işlevsel bir seçenek sunar.

Uzun vadede ise farklı bir yönelim ihtimali ortaya çıkabilir. Hürmüz'ün yeniden güvenilir bir ticaret hattı haline gelmesi, yalnızca askeri caydırıcılıkla sağlanamaz. Bölgesel aktörler arasında daha öngörülebilir bir ilişki zemini gerektirir. Bu da Körfez ülkelerini İran ile daha sınırlı fakat işlevsel bir angajmana itebilir. Böyle bir yönelim, askeri güvenlikten çok ekonomik sürekliliği merkeze alan bir stratejik yeniden değerlendirme anlamına gelir.

Körfez'in yaşadığı ikilem, klasik güvenlik tartışmalarının ötesine geçmiş durumda. Soruntehditleri dengelemekten çıkıp ekonomik akışın sürdürülebilirliğini güvence altına alacak bir denge kurabilmeye dönüştü. Hürmüz, Körfez'in stratejik tercihlerini yeniden düşünmek zorunda kaldığı bir eşik haline gelmiş durumda.

Putin'in Miami Hamlesi: Sembolik mi, Stratejik mi?

Aralık 2026'da Florida'nın Miami şehrinde gerçekleştirilmesi planlanan G20 Liderler Zirvesi, olağan bir diplomatik takvim maddesi olmaktan çıkarak küresel siyasetin odak noktasına oturdu. Kremlin Sözcüsü Dmitriy Peskov'un "Putin Miami'ye gidebilir" açıklaması, sıradan bir bildirimden çok titizlikle hesaplanmış bir mesaj niteliği taşıyor.

İlk dikkat çeken nokta, bu açıklamanın zamanlaması ve tonu. Peskov kesin bir taahhüt vermekten kaçındı; "gidebilir" ifadesi bilinçli bir belirsizlik içeriyor. Bu müphem dil, Rusya'nın müzakere masasını hem açık tutmak hem de baskı altında olmadığı izlenimini vermek istediğine işaret ediyor. Moskova, davet konusunda hevesli görünmeden ilgisini ortaya koydu — bu ince denge, Rus diplomatik geleneğine son derece uygun.

Öte yandan ABD tarafının tutumu da dikkat çekici. Washington Post'a bilgi sızdıran ve kimliği açıklanmayan yetkili, davet sürecinin henüz resmileşmediğini vurguladı. Başkan Trump ise davet konusunda bilgisinin olmadığını söylese de buna karşı çıkmayacağını da açıkça belirtti. Bu resmi olmayan kanallar üzerinden yürütülen iletişim biçimi, iki ülkenin doğrudan temas kurmak yerine kamuoyu tepkisini yoklama çabası içinde olduğunu gösteriyor.

Putin'in son yüz yüze G20 katılımının 2019 Osaka Zirvesi'ne dayandığını hatırlatmak gerekir. O tarihten bu yana Rus lider, ya çevrim içi bağlanmayı ya da temsilci göndermeyi tercih

etti. Dolayısıyla Miami'ye katılım gerçekleşirse bu yalnızca diplomatik bir tercih değil, beş yılın ardından sahneye çıkış olarak sembolik bir dönüşümü simgeleyecek.

Burada asıl sorulması gereken şey şu: Bu süreç, Rusya-Batı ilişkilerinde gerçek bir normalleşme sinyali mi veriyor, yoksa taraflardan hiçbirini bağlamayan, test amaçlı bir balon mu? Ukrayna savaşının hâlâ sürdüğü, Rusya'ya yönelik yaptırımların büyük ölçüde yürürlükte kaldığı ve Rusya aleyhine pek çok uluslararası yargı sürecinin devam ettiği bir ortamda, Putin'in ABD topraklarına adım atması yalnızca lojistik bir mesele değil; son derece ağır siyasi bir yük taşıyor.

G20 platformunun "Rusya G20 üyesidir" çerçevesine sarılması da önemli bir ayrıntı. Bu söylem, dışlama değil kapsayıcılık üzerinden meşruiyet inşa ediyor; Rusya'ya yönelik doğrudan bir uzlaşma jesti gibi görünmeden Moskova'yı masaya çekmeyi hedefliyor.

Sonuç olarak bu gelişme, küresel dengeler açısından son derece kritik bir eşikte beliriyor. Putin'in Miami'ye gidip gitmeyeceği, önümüzdeki aylarda yapılacak perde arkası müzakerelere, sahadaki gelişmelere ve her iki liderlik kadrosunun iç siyasi hesaplarına göre şekillenecek. Peskov'un açıklaması bir kapının aralandığını gösteriyor; ancak bu kapıdan gerçekten geçilip geçilmeyeceği, henüz kimsenin emin olmadığı bir soru olarak gündemde kalmaya devam ediyor.